

YAŞAMAK BU YANGIN YERİNDE

Yaşamak bu yangın yerinde
Her gün yeniden ölerək
Zalimin elinde tutsak
Cahile kurban olarak
Yalanla kirli havada
Güçlükle soluk alarak
Savunmak gerçeđi, çođu kez
Yalnızlığını bilerek
Korkađı, döneđi, suskunu
Görüp de öfkeyle dolarak
Toplanıyor ölü arkadaşlar
Her biri bir yerden gelerek
Kiminin boynunda ilmeđi
Kimi kanını silerek
Kucaklıyor beni Metin Altıok
“Aldırma” diyor gülerek
“Yaşamak görevdir bu yangın yerinde
Yaşamak, insan kalarak”

Ataol BEHRAMOĐLU

Fotođraf: Türk Toraks Derneği Fotođraf Yarışması İkincisi Erdal Işlak

Yazı:
Sebahat GENÇ

segenic@hotmail.com

Bodrum'da tatildegdim. Hava o kadar sıcaktı ki dışarı çıkmak bile istemiyorduk. Derken ardı ardına yangın haberleri gelmeye başladı. Önce Manavgat, ardından Muğla'nın değişik yerlerinde ormanlarımız birer birer yanmaya başladı. İşte dedim küresel ısınma, iklim krizi meyvelerini veriyor. Bu sıcakta yangın çıkması için kimseye ihtiyaç yoktu, bir kuru ot, bir kırık cam parçası yeterdi. Büyük bir üzüntüyle takip etmeye başladık. Yangınlar söndürüleliyordu, bir yerde sönüp bir yerde başlıyordu. Sonra Bodrum'da da yangın başladı haberini aldık. Arada 20-25 km mesafe olmasına rağmen dumanlar Turgutreis semalarında görünüyordu. Herkes koşturuyordu yangını söndürmek için. Yardım etmek için biz de elimizden geleni yaptık. Arkadaşlarımın da desteğiyle yangın bölgelerinde ihtiyaç olan malzemeleri alıp Bodrum belediyesi yardım toplama merkezine götürdüğümüzde gördüğüm manzara gözlerimi yaşarttı. Herkes koşturuyordu. En çok da gençler... Büyük bir dayanışma vardı. Bir de uçağımız olsaydı, bu kadar yanmazdık... Günler geçiyor yangın söndürüleliyordu. Sonra Muğla merkeze de yaklaştığı haberini aldım. Muğla dumanlar içindeydi, havadan kül yağıyordu. Zaten tatil olmaktan çıkmıştı, Muğla'ya döndüm belki yapabileceğim bir şeyler olur diye. Klinikteki arkadaşlarla görüştüm, acil başvurularında ciddi bir artış olmadığını öğrendiğimde sevindim. Ayrıca Muğla Tabip Odası başkanı ile görüş-

tüm, yangının sağlık etkileri ve sağlık personeli ihtiyacı hakkında bilgi aldım. Sağlık personeli ihtiyacı yoktu henüz ama biz hazırдық olabileceklere karşı. Hastanemiz de gerekli hazırlıkları yapmıştı. Muğla'ya döndüğümde dumanların Muğla semalarını kapladığını gördüm. Dışarda kaldığımda boğazımda, burnumda yanma oluyordu. Gerçekten duman etkiliyordu, halkı uyarmamız gerekiyordu. Sosyal medyadan en azından kendi çevremi uyarmak için duyuru yaptım. Derneğimiz aracılığıyla halkı sağlık etkileri konusunda uyarmak için Çevre Sorunları Grubu olarak da bir uyarı metni hazırladık. Yangın günlerce devam etti ve biz o kirli havayı solumaya devam ettik. Sonunda söndürüldü ama ciğerlerimiz yanmıştı. Yüzde 68'i ormanla kaplı olan Muğla'nın bakmaya doyamadığımız güzelim ormanları, kıyıları yanmış, kül olmuştu. Bir yandan da kulağım daha birkaç gün önce ormanlarını kaybetmemek için savaş veren, direnen İkizköy halkına destek olmak için ziyaret ettiğim Akbelen ormanlarındaydı. Akbelen ormanları yanmasın, oradan kötü bir haber gelmesin diye dua ediyordum. İki yıldır süren savaş sonunda yangına ağaçlarını kurban vermeleri acımı çok daha artırırıldı. Çok şükür Akbelen ormanı yanmadı. Ama yangını fırsat bilen termik santral sahipleri ormandan 200 kadar ağacı kesmişlerdi. Halk yine oraya hücum etti ağaçlarını korumak için. Bu kadar insafsızlık nasıl olur diye düşündüm, zaten binlerce ağacımız yandı hâlâ siz ağaç kesmek ve kömür ocağı açmak peşindediniz. Oysaki yangınların sebebi hava kirliliği, bunun oluşturduğu küresel ısınmaya bağlı iklim krizi. Hava kirliliğinin en önemli nedenlerinden biri de termik santraller. Ormanlar ise kirliliğe karşı en önemli koruyucularımız. Ne acıdır ki yangını fırsat bilip ağaç keserek kömür ocağı açmaya çalışıyorlar ve hâlâ termik santrallere kaynak sağlamak için doğayı katlediyorlar. Artık vaktimiz kalmadı. Dünyanın ısınmasına neden olan her şeyden vazgeçmek zorundayız. Bunun için de enerjimizi güneş ve rüzgardan üretmeliyiz, kömürden değil! Bunun için elimizden geleni yapmalıyız, "Yaşamalıyız bu yangın yerinde, insan kalarak..."

Yazı:

Sabri Serhan OLCAY

serhan.olcay@gmail.com

Marmaris alevlere teslim olurken ‘bir şeyler yapmalı’ dürtüsüyle kendimi Muğla Gönüllüleri Platformunda buldum. Senelik izinde olmamın avantajıyla lojistik destek grubuna katıldım. Köy muhtarlarıyla iletişim kurup yangının tehdit ettiği köylere gıda ve malzeme taşıma, gönüllülerin şehiriçi taşınması gibi çeşitli görevleri yaparken en çok dikkatimi çeken halkın resmi kurumlara olan tepkisi ve güvensizliği oldu. Sivil toplum kuruluşları (STK) ise canla başla çalışıyordu fakat organizasyon eksikliği vardı. Yardım talep edilen yere aynı anda birçok yerden malzeme ve gıda geliyor, bir kısmı heba oluyordu. Bu sorun STK temsilcileri iletişim grubu kurulmasıyla çözüldü. Yangın 4 Ağustos’ta Muğla merkeze yaklaştı, dışarıda yoğun is kokusu üzerimize yağın kül ev hapsi ile sonuçlandı. Çocukların psikolojisini olumsuz etkilememeye çalışarak yangın hazırlık tahliye çantalarımızı hazırladık. Rüzgarın yön değiştirmesi ve havadan müdahale ile merkeze ulaşmadan söndürülebildi, biz de destek çalışmalarımıza devam edebildik. Sahadan gelen maske ve tıbbi malzeme taleplerini Türk Toraks Derneği Merkez Yönetime ilettik, derneğimizin kısa sürede hazırladığı tıbbi malzemeler içeren koliyi ve kliniğimizin topladığı malzemeleri Muğla Gönüllüleri Platformuna teslim edip, köylere malzeme taşımaya devam ettik.

Bir işe yarayabilme, bir işin ucundan tutabilme bir nebze olsun yaraları sarabilmenin verdiği huzurla iş başı yaptım. Beklendiği gibi yangın sonrası KOAH atak ve COVID-19 nedeniyle yatan hasta sayımızda bir miktar artışla karşılaştık. Artan iş yoğunluğu arasında gelen en güzel haber ise yangınların kontrol altına alınması oldu. İklim krizi ile ilgili konuşup yazarken, yangın tecrübesi ile bunu birebir yaşamak korkutucu bir deneyim oldu. 6. yok oluşun eşliğinde değil de bilakis içinde olduğunu hissetmek, insana kararlarını hedeflerini ve yaptıklarını sorgulattırıyor. Ama yapılacak olan şey belli, mücadeleye devam...

